

Sygn. akt IX Ca 607/22 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski
Protokolant:	staż. Dorota Ostaszewska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2022 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. z siedzibą w K.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 28 marca 2022 r., sygn. akt I C 86/22 upr.,

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego rozstrzygnięcia do dnia zapłaty.

Jacek Barczewski

Sygn. akt IX Ca 607/22 upr.

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) wniosła o zasądzenie od pozwanej A. K. kwoty 3.076,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się nakazu zapłaty wydanego w niniejszej sprawie do dnia zapłaty. Powyższej kwoty powódka dochodzi od pozwanej tytułem zaległości w płatnościach na fundusz remontowy, rozliczonej w związku z utworzeniem przez właścicieli lokali w budynku przy ul. (...) w K., do których należy powódka wspólnoty mieszkaniowej. Powódka poinformowała pozwaną o powstałej zaległości i jednocześnie wezwała ją do jej zapłaty. Pomimo upływu określonego w wezwaniu terminu, wskazana zaległość nie została uregulowana przez pozwaną.

W odpowiedzi na pozew A. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że

powódka nie wykazała istnienia roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powódki zawartym w treści pozwu i wskazała, że fakty z których powódka wywodzi istnienie roszczenia pozostają nieudowodnione.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2022 r. Sąd Rejonowy w Kętrzynie powództwo oddalił (I.) i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 900,00 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu (II.). Zdaniem Sądu Rejonowego, wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi (art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.), powódka nie udowodniła dochodzonego pozvem roszczenia.

Od wyroku Sądu I instancji apelację wniosła powódka, zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

1. Naruszenie prawa materialnego:

1. art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24¹ ust. 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych - dalej nazywana ustawą, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przez Sąd I instancji, polegające na wydaniu orzeczenia w niniejszej sprawie z pominięciem ww. przepisów i wynikających z nich podstaw prawnych rozliczenia funduszu remontowego przez powódkę z pozwaną w związku z wyodrębnieniem się własności ostatniego lokalu w nieruchomości przy ul. (...) w K. i powstaniem w ten sposób wspólnoty mieszkaniowej,

2. art. 24¹ ust. 3 i ust. 4 ustawy w zw. z art. 3 ust. 7 zd. 1 w zw. z art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24¹ ust. 5 ustawy poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przez Sąd I instancji polegające na błędnym przyjęciu, iż wskazane przepisy odnoszące się do kwestii istnienia członkostwa pozwanej w powodowej spółdzielni miały istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie w sytuacji kiedy ta okoliczność nie ma wpływu na istnienie roszczenia powódki,

3. art. 4 ust. 6⁴ w zw. z art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24¹ ust. 5 ustawy poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przez Sąd I instancji polegające na błędnym uznaniu, iż kwestia kalkulacji wysokości miesięcznych bieżących opłat związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości miała istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie w zakresie dochodzonego przez powódkę roszczenia, którego przedmiot nie dotyczył braku zapłaty przez pozwaną miesięcznych opłat, lecz rozliczenia funduszu remontowego przez powódkę z właścicielem mieszkania w związku z wyodrębnieniem się własności ostatniego lokalu w nieruchomości przy ul. (...) w K. i powstaniem w ten sposób wspólnoty mieszkaniowej.

II. Naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 233 § 1 k.p.c., mające wpływ na wynik sprawy poprzez dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie wynikających z niewłaściwej oceny materiału dowodowego, o czym stanowią następujące błędy w ustaleniach faktycznych:

- uznanie, iż powódka nie wykazała na jaki dzień dokonała ustaleń stanu funduszu remontowego pomimo, iż powódka w pozwie, jak również na późniejszym etapie postępowania przedłożyła dokumenty wskazujące na podstawy prawne swojego roszczenia oraz jego wysokość,

- uznanie, iż powódka nie udowodniła kiedy ustalało członkostwo pozwanej w powodowej spółdzielni,

- uznanie, iż powódka nie udowodniła czy pozwana w ogóle była członkiem powodowej spółdzielni w sytuacji kiedy okoliczność członkostwa w powodowej spółdzielni nie miała wpływu na kwestię rozliczenia funduszu remontowego w związku z wyodrębnieniem własności ostatniego lokalu w danej nieruchomości,

- uznanie, iż powódka nie wykazała, że zawiadomiła mieszkańców bloku przy ul. (...) w K. o wysokości miesięcznych opłat na fundusz remontowy, czy też o podwyżkach z tym związanych, w sytuacji kiedy wskazana okoliczność nie miała istotnego znaczenia w przedmiotowej sprawie w zakresie dochodzonego przez powódkę roszczenia, ponieważ

jego przedmiotem nie był brak zapłaty przez pozwaną wskazanych opłat, lecz rozliczenie funduszu remontowego przez powódkę z pozwaną w związku z wyodrębnieniem się własności ostatniego lokalu w nieruchomości przy ul. (...) w K. i powstaniem w ten sposób wspólnoty mieszkaniowej,

- uznanie, iż powódka nie wykazała, co było podstawą przyjęcia, iż wspólnota mieszkaniowa przy ul. (...) w K. powstała w dniu 20 września 2021 r., pomimo, iż powódka w pozwie, jak również na późniejszym etapie postępowania przedłożyła dokumenty wskazujące na podstawy prawne swojego roszczenia oraz jego wysokość,

2. art. 225 k.p.c. mające wpływ na wynik sprawy poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji wniosku powódki o otwarcie rozprawy na nowo i dalsze procedowanie przedmiotowej sprawy w tym przeprowadzenie zawnioskowanych przez powódkę środków dowodowych w sytuacji kiedy strony postępowania zawnioskowały o przeprowadzenie dowodów w trakcie prowadzonego postępowania, a Sąd nie zajął w tym przedmiocie żadnego stanowiska.

Powódka wniosła o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 3.076,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty,

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie do dnia zapłaty.

II. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie do dnia zapłaty.

Ponadto powódka wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów:

a) wyciągu z ewidencji i rozliczeń wpływów i wydatków funduszu remontowego dla nieruchomości przy ul. (...) za lata od 2016 r. do 2021 r. - na okoliczność wpływów i wydatków funduszu remontowego przedmiotowej nieruchomości i istnienia w tym przedmiocie salda ujemnego, skutkującego powstaniem po stronie pozwanej zaległości w stosunku do powódki.

b) wydruku KW nr (...) - na okoliczność potwierdzenia faktu, iż ostatni lokal w nieruchomości przy ul. (...) w K. został wyodrębniony w dniu 20 września 2021r.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o:

1. oddalenie apelacji w całości;

2. zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa wykonywanego przez radcę prawnego według norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Na rozprawie w dniu 29 września 2022 r. na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. Sąd Okręgowy postanowił pominąć dowody załączone do apelacji oraz złożone przez powódkę po zamknięciu rozprawy przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oraz podniesione w niej zarzuty naruszenia zarówno przepisów procedury cywilnej jak i przepisów prawa materialnego okazały się nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne. Sąd Okręgowy podziela również przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę prawną, która ostatecznie doprowadziła Sąd Rejonowy do wniosku, że powództwo należało oddalić, bowiem powódka nie wykazała dochodzonego pozewm roszczenia co do wysokości.

Przechodząc do omówienia zarzutów apelacji na wstępie należy zauważyć, że na potrzeby udowodnienia dochodzonego pozewm roszczenia powódka przedstawiła materiał dowodowy, który okazał się dalece niewystarczający. Otóż do pozwu powódka załączyła jedynie pismo z dnia 6 października 2021 r., informujące o wyodrębnieniu w dniu 20 września 2021 r. własności ostatniego lokalu w nieruchomości budynkowej przy ul. (...) w K. oraz pismo z dnia 13 grudnia 2021 r., wzywające powódkę do zapłaty kwoty 3.076,54 zł tytułem zaległości ustalonej w ramach rozliczenia funduszu remontowego nieruchomości przy ul. (...) w K.. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe dowody nie dowodziły słuszności żądań pozwu co najmniej co do wysokości. Nie sposób bowiem uznać, że samo wezwanie do zapłaty jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. dowodzi istnienia wskazanego w wezwaniu zobowiązania. Zawarta w wezwaniu treść stanowi bowiem wyłącznie subiektywne twierdzenia powoda o faktach i nie potwierdza ich prawdziwości.

Zgodnie z art. 187 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 pkt 5 k.p.c. i w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. na powódzie spoczywa obowiązek udowodnienia okoliczności faktycznych, z których powód wywodzi określone skutki prawne i w zasadzie obowiązek ten powód winien zrealizować już w pierwszym piśmie procesowym, tj. w pozwie, formułując w jego treści stosowne wnioski dowodowe. Powyższa reguła doznaje do pewnego stopnia ograniczenia, bowiem na etapie wnoszenia pozwu, co do zasady powód nie wie jakie stanowisko procesowe zajmie pozwany, a zatem nie wie, którym wskazanym w pozwie okolicznościom pozwany zaprzeczy, a które będzie można uznać za okoliczności przez pozwanego przyznane. W niniejszej sprawie, w odpowiedzi na pozew pozwana zakwestionowała zarówno istnienie zaległości w płatnościach na fundusz remontowy jak i prawidłowość prowadzonych przez powódkę rozliczeń, innymi słowy zakwestionowała żądanie pozwu tak co do zasady jak i co do wysokości. W związku z tym, wobec zajętego w odpowiedzi na pozew stanowiska, zaferowany w pozwie materiał dowodowy powinien być przez powódkę uzupełniony. Powódka otrzymała odpowiedź na pozew, a zatem знаła stanowisko procesowe pozwanej i mimo to do zamknięcia rozprawy przed Sądem I instancji nie zaferowała dalszego materiału dowodowego, jak również nie złożyła żadnych wniosków dowodowych. Zdaniem Sądu Okręgowego, ciężącego na powódce obowiązku zaferowania stosownych dowodów celem wykazania zasadności pozwu nie niweczy również inicjatywa dowodowa ze strony pozwanej. Faktyczna inicjatywa dowodowa pozwanej nie zmienia rozkładu ciężaru dowodu jaki obciąża powódkę zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 205¹² § 2 k.p.c. strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, które według przepisów kodeksu mogą dla niej wynikać z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu. Wobec normy wyrażonej w art. 205¹² § 2 k.p.c. nie ulega wątpliwości, że strona może składać wnioski dowodowe aż do zamknięcia rozprawy. Jednocześnie na stronie ciąży obowiązek podejmowania czynności procesowych w tym również obowiązek formułowania wniosków dowodowych bez zbędnej zwłoki celem przeciwdziałania przewlekłości postępowania. Zgodnie bowiem z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie fakty i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Biorąc zatem za podstawę wyżej przytoczone normy należy stwierdzić, że na stronie spoczywał obowiązek formułowania wniosków dowodowych na możliwie najwcześniejszym z obiektywnego punktu widzenia etapie, przy uwzględnieniu dynamicznego charakteru procesu oraz wyników dotychczas przeprowadzonego postępowania dowodowego. Jednocześnie na orzekającym w sprawie Sądzie spoczywa obowiązek analizowania dynamiki podejmowanych przez strony czynności i każdorazowej oceny czy nie są one spóźnione. Zgodnie bowiem z art. 6 § 1 k.p.c. Sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy.

Wprawdzie po zamknięciu rozprawy przed Sądem I instancji pismem z dnia 25 marca 2022 r. powódka zażądała otwarcia rozprawy na nowo, załączając do pisma szereg dokumentów i domagając się przeprowadzenia z nich dowodów, jednak w ocenie Sądu Okręgowego było to działanie spóźnione. W świetle art. 205¹² § 2 k.p.c. brak było bowiem możliwości prowadzenia postępowania dowodowego po zamknięciu rozprawy, a żądanie powódki aby zamkniętą rozprawę otworzyć na nowo nie miało uzasadnionych podstaw prawnych. Zgodnie z art. 225 k.p.c. Sąd może zamkniętą rozprawę otworzyć na nowo. Wprawdzie przepis art. 225 k.p.c. nie wskazuje okoliczności stanowiących podstawę do otwarcia zamkniętej rozprawy na nowo, nie oznacza to jednak, że procedujący Sąd ma w tym zakresie dowolność. W świetle orzecznictwa ukształtowanego na gruncie stosowania art. 225 k.p.c. nie ulega bowiem wątpliwości, że sąd zobligowany jest do otwarcia na nowo rozprawy jedynie wówczas, gdy istotne okoliczności ujawniły się dopiero po jej zamknięciu. Do takich istotnych okoliczności zaliczyć należy zmianę stanu prawnego, jeśli może ona mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, nowe okoliczności faktyczne czy wnioski dowodowe, które nie były stronom znane przed zamknięciem rozprawy, lub nie mogły być przez stronę powołane (zob. wyrok SN z dnia 5 listopada 2009 r., II UK 103/09, oraz postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2008 r., IV CZ 67/08). Tymczasem dowody i okoliczności, dla stwierdzenia których dowody te zostały zgłoszone w piśmie procesowy powódki (które wpłynęło do Sądu już po zamknięciu rozprawy apelacyjnej) nie mieszczą się w tej kategorii.

W orzecznictwie wskazuje się, że strona wnioskująca o otwarcie na nowo zamkniętej rozprawy (czy też zarzucająca w apelacji sądowi I instancji zaniechanie uwzględnienia wniosku w tym zakresie) musi wykazać, że dopiero po zamknięciu rozprawy ujawniły się (stały się jej wiadome) okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia. Chodzi o fakty nowe - jakościowo różne od wcześniej istniejących lub o okoliczności już wcześniej zaistniałe, ale które uległy zmianie po zamknięciu rozprawy. Tak więc zmiana może polegać na powstaniu całkiem nowych okoliczności obok już istniejących, lub na modyfikacji wcześniej istniejących. Nie uzasadnia żądania otwarcia rozprawy na nowo jedynie stwierdzenie potrzeby dodatkowego odniesienia się lub powołania dowodów w związku ze stanowiskiem przedstawionym przez stronę przeciwną na rozprawie, jeśli potrzeba ta nie opiera się o okoliczności mające cechę nowości w przedstawionym wyżej rozumieniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 stycznia 2020 r., sygn. I ACa 898/17).

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie miał podstaw aby zamkniętą rozprawę otwierać na nowo i kontynuować postępowanie dowodowe. Sąd Rejonowy nie uwzględnił zarówno wniosków dowodowych złożonych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew jak i tych złożonych przez powódkę już po zamknięciu rozprawy, niemniej jednak formalnie tych wniosków nie pominął, a zatem Sąd Okręgowy zobowiązany był przedmiotowe wnioski rozpoznać, tym bardziej, że w treści apelacji powódka domagała się przeprowadzenia dowodu z załączonych do apelacji dokumentów. W związku z powyższym, na rozprawie w dniu 29 września 2022 r. Sąd Okręgowy zwrócił się do pozwanej o zajęcie stanowiska co do wniosków dowodowych, tj. wskazanie czy pozwana złożone w odpowiedzi na pozew wnioski podtrzymuje czy też nie, na co pozwana udzieliła negatywnej odpowiedzi. Biorąc zatem za podstawę przytoczone powyżej rozważania prawne w przedmiocie spoczywającego na powódce ciężaru dowodowego oraz wynikających z niego obowiązków w zakresie inicjatywy dowodowej, a także mając na uwadze, że powódka nie wykazała okoliczności wskazujących na to, że nie mogła powołać zawnioskowanych dowodów jeszcze przed zamknięciem rozprawy przed Sądem I instancji, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zawarte w apelacji wnioski dowodowe, jak również wnioski dowodowe sformułowane po zamknięciu rozprawy przed Sądem Rejonowym, są spóźnione i jako takie zmierzają jedynie do przedłużenia postępowania i na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. przedmiotowe wnioski pominął.

Na marginesie, nawet gdyby Sąd Okręgowy dopuścił dowód z dokumentów załączonych do apelacji i z dokumentów złożonych przez stronę powodową po zamknięciu rozprawy przez Sąd Rejonowy, to i tak zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy nie byłby wystarczający dla oceny zasadności zgłoszonego pozewem żądania. Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro pozwana kwestionowała poprawność wyliczeń powódki, zaś orzekający w sprawie Sąd nie posiada wiedzy specjalnej, koniecznym byłoby dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Tymczasem takowego wniosku dowodowego powódka nie sformułowała, a wniesiony w tym przedmiocie przez pozwaną wniosek nie został przez nią podtrzymany na etapie rozpoznawania sprawy przez Sąd

Okręgowy (vide nagranie z rozprawy w dniu 29 września 2022 r., 00:09:11). W braku stosownych wniosków, mając na uwadze, że powódkę reprezentował profesjonalny pełnomocnik, brak było podstaw ku temu, aby postępowanie dowodowe w tym zakresie było prowadzone przez Sąd Okręgowy z urzędu.

Brak stosownej inicjatywy dowodowej po stronie powódki skutkowało brakiem możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy i w konsekwencji oddaleniem powództwa, a następnie oddaleniem wywiezionej przez powódkę apelacji, z przyczyn natury procesowej, rzutuujących w oczywisty sposób na zasadność powództwa ocenianą przez pryzmat przepisów prawa materialnego. Konsekwencją powyższego za niezasadne należy uznać zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, bowiem powództwo zostało oddalone nie dlatego, że nie miało materialnoprawnej podstawy, tylko dlatego, że powódka nie udowodniła faktycznej podstawy swego żądania.

Wobec nieudowodnienia przez powódkę objętego pozwem roszczenia, jedynie na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje, że w dacie wyodrębnienia ostatniego lokalu w nieruchomości budynkowej przy ul. (...) w K. doszło do utworzenia wspólnoty mieszkaniowej w myśl art. 26 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Od tego momentu członkowie wspólnoty zobligowani byli do powołania zarządu stosownie do art. 20 i art. 23 ustawy o własności lokali lub powierzenia wykonywania zarządu w trybie art. 18 ust. 1 tej ustawy. Zgodnie z art. 26 ust. 1 i 4 w zw. z art. 24¹ ust. 3, 4 i 5 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, po wyodrębnieniu własności ostatniego lokalu, właściciele lokali stają się współwłaścicielami środków zgromadzonych na funduszu remontowym w wysokości odpowiadającej przypadającemu na ten lokal udziałowi we współwłasności nieruchomości wspólnej. Wysokość tego udziału ustala się na podstawie ewidencji i rozliczenia wpływów i wydatków funduszu remontowego, o których mowa w art. 4 ust. 41 pkt 2 ustawy, według stanu na dzień ustania członkostwa. Spółdzielnia niezwłocznie rozlicza z właścicielami lokali zaewidencjonowane wpływy i wydatki funduszu remontowego oraz pozostałe nakłady na remonty nieruchomości. Nie zwalnia to jednak spółdzielni z obowiązku udowodnienia w niniejszym postępowaniu, że przysługuje jej wobec pozwanej roszczenie z tytułu zaległości w płatnościach na fundusz remontowy we wskazanej w pozwie wysokości.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację oddalił jako bezzasadną – punkt I. wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1, § 1¹, § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądzając od powódki na rzecz pozwanej kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach procesu za II instancję do dnia zapłaty.

SSO Jacek Barczewski